

Caracterizarea personajului Felix Sima din opera Enigma Otiliei scrisa de George Calinescu-a treia parte

Capacitatea de reflectare si autorefectare, de cautare a optiunii existentiale si de motivatie a actelor proprii, il inscrie pe protagonist in categoria "fiintelor morale" superioare, asezandu-l in opozitie cu majoritatea personajelor romanului, victime ale instinctelor tiranice.

Aspiratiile intelectuale, integritatea morala si dezinteresul pentru averea lui mos Costache il delimiteaza categoric de familia Tulea. Pe masura ce incepe sa cunoasca meschinaria si cupiditatea Aglaei, duplicitatea si cinismul lui Stanica Ratiu (izvorand din aceeași lacomie de bani), Felix intelege deopotriva singuratatea Otiliei si pozitia vulnerabila a lui mos Costache, cu ale carui "ciudatenii" se obisnuieste; ajunge chiar, sub influenta fetei, sa priveasca "maniile" batranului cu oarecare simpatie.

"Caracter singuratic" (dupa aprecierea naratorului), necunoscand, pana la iesirea din adolescenta, intimitatea vreunei prezente feminine, eroul este de la inceput tulburat de comportamentul neconventional si imprevizibil al Otiliei, capabila de gesturi cand materne, de o "seriozitate rece, blazata", cand extrem de familiare, neincorsetate in tabuuri morale, situate la limita dintre actul copilaresc, cochetarie si senzualism. Simtind "nevoia sa i se marturi-seasca", sa se aseze sub protectia ei, sa "preguste voluptatea apropierei", Felix cauta, "recurgand la disimulatii, gesturile de ocrotire ale Otiliei, care le oferea cu multa spontaneitate": isi rupe nasturele de la haina pentru ca fata sa i-l coasa, pretexteaza ca este bolnav pentru a se lasa in seama ingrijirilor aduse cu gingasie.

Intr-un alt episod, Otilia, mimand comic interesul pedagogic, se arata preocupata de modul in care studiaza Felix si ii aduce carti; altadata insa, tarandu-l dupa sine in odaia ei, , fara nicio jena, isi trase peste cap rochia usoara de casa, ramanand intr-un jupon prins de umeri cu doua panglici, si imbraca rochia alba de tul". Deruta protagonistului nu impiedica aparitia geloziei din momentul in care observa ca Otilia arata aceeași familiaritate si fata de Pascalopol. Otilia insasi pare sa ocoleasca o lamurire serioasa a problemei ce ocupa tot mai mult loc in gandurile lui Felix.

Starea de confuzie este fondul sufletesc din care se hraneste "atractia din ce in ce mai tiranica" fata de Otilia. Psihologia indragostitului inexperimentat este dezvaluita gradat de narator prin limbajul aluziv al gesturilor si reactiilor specifice: "Uneori il urmarea genunchii mici ai fetei, in pozitia in care ea ii imbratisa. (...) Alta data, parul cazut in bucle crestea in visele tanarului si-l inunda".